

Concertpianist Maurice van Schoonhoven

"Het gaat niet om mij persoonlijk; het gaat om de muziek"

Via een computerspelletje is Maurice van Schoonhoven (*1984) gaan pianospelen. Hij was toen 13 jaar.

"Grappig genoeg hoorde je bij een bepaald level telkens de *Mondscheinsonate* van Beethoven en dat raakte me echt. Ik wilde dat heel graag zelf kunnen spelen."

Op zijn elfde begon Maurice met pianoles, maar na twee maanden gaf hij er alweer de brui aan. "Ik vond het helemaal niet leuk én er was geen klik tussen de lerares en mij. Ik herinner me nog heel goed dat ik zelf iets had gecomponeerd. Toen ik het voorspeelde bleek dat ze het niet interessant vond. Dat was een grote teleurstelling. Vervolgens moest ik allemaal saaie stukjes leren."

Via het computerspelletje *Earthworm Jim* is Maurice twee jaar later toch weer achter de piano terecht gekomen. Deze keer bij 'juf' Ine van der Klei. "Ik kwam bij dat spelletje niet op een volgend level. Daardoor hoorde je telkens dezelfde sonate van Beethoven. Ik begon het steeds mooier te vinden. Mijn moeder speelde meestal Mozart op de piano en dat deed me niets. Maar Beethoven raakte me. Die muziek gaat ergens over. Dat wilde ik zelf spelen."

Fascinerend

Zijn moeder heeft hem op zijn verzoek de sonate *Pathétique* van Beethoven geleerd. "Ik kon niet zo goed noten lezen, maar na twee weken kon ik uit mijn hoofd al een paar bladzijden spelen. Toen wist ik al zeker dat ik concertpianist wilde worden. Piano is als een orkest en dat is heel fascinerend. Al die verschillende registers kunnen verschillende instrumenten uitbeelden. Tenminste, als je weet hoe dat moet. En dat heb ik geleerd van pianist Bernd Brackman. Toen ging er een wereld voor mij open."

Maurice kwam als 15-jarige in contact met pianist Brackman. "Hij heeft me helemaal gevormd en opgeleid; hij is echt fantastisch", glundert Maurice. "Ik hoorde hem tijdens een concert vier ballades van Chopin spelen en ik was zwaar onder de indruk. Ik kon me nauwelijks voorstellen dat ik daar les van zou kunnen krijgen. We hebben vervolgens een proefles afgesproken, waarin Bernd kon horen of ik wel goed genoeg was. Toen ik voorspeelde was er meteen een klik. Op dat moment veranderde mijn hele leven."

Na twee maanden kon Maurice een vol recital spelen. "Dat was ontzettend bijzonder. Ik was in die tijd een fanatieke skateboarder, maar daar ben ik mee gestopt. Ik deed de gevaarlijkste trucjes en ben een paar keer op mijn handen terechtgekomen. Ik moest toen kiezen tussen skateboarden en pianospelen. Dat was heel moeilijk,



maar later merkte ik dat alles samenkwam in het pianospelen. Ik wilde vroeger heel graag acteur worden en tekenaar. Ook dat vind ik terug achter mijn vleugel."

Niet suf

Maurice vindt het jammer dat de meeste jongeren klassieke muziek als iets 'sufs' zien. "En dat is zó ontzettend onterecht. Vaak komt dat omdat ze te weinig kennis hebben. Wat ik bewust probeer te doen, is in de media laten zien dat ik als concertpianist helemaal niet suf ben." Maurice is zelfs al eens naar een school geweest. "Dat was heel leuk. Ik kreeg veel vragen en daaraan merk je dat de jeugd best geïnteresseerd is in klassieke muziek." Bernd en Maurice hebben inmiddels heel wat ideeën om jongeren kennis te laten maken met hun muziek. "We gaan bijvoorbeeld samen een serie concerten geven in de Koepelkerk in Arnhem. Daar heb ik heel veel zin in."

Het leven van Maurice draait vooral om pianospelen. "Maar ik 'game' ook nog wel en ik houd me bezig met literatuur en filosofie." Sinds juli 2000 heeft hij diverse prijzen gewonnen. "Nu geef ik regelmatig concerten en dat is iets ongelooflijks. Muziek is zó bijzonder en het is zó prachtig om mensen ervan te kunnen laten genieten. Het gaat ook niet om mij persoonlijk, het gaat om de muziek. Van meesterpianiste Maria João Pires heb ik geleerd dat elke muzikant een geboorte is. Als je het op die manier voelt, komt het echt binnen in je hart."